

LBRIS

We know
books

MICHAEL CONNELLY

ZEII VINOVĂȚIEI

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

LBRIS

We know
books

Partea întâi

FIICA DIAVOLULUI

MARȚI 13 NOIEMBRIE

1

M-am apropiat de boxa martorilor arborând un zâmbet cald și prietenos. Asta contrazicea în mod vădit adevărata mea intenție, aceea de a o distruge pe femeia care stătea în boxă, ținându-și ochii ațintiți asupra mea. Claire Welton tocmai îl identificase pe clientul meu drept bărbatul care, amenințând-o cu o armă, o dăduse jos cu forța din automobilul ei, un Mercedes E60, în anul precedent, în Ajunul Crăciunului. Susținea că el o împinsese la pământ, după care plecase cu mașina ei, cu poșeta și sacoșele cu cumpărături, pe care le așezase pe bancheta din spate după ce ieșise din centrul comercial. Așa cum declarase în fața procurorului care o interogase, acel bărbat îi răpise sentimentul de securitate și de încredere în sine, cu toate că aceste bunuri ceva mai personale nu fuseseră incluse între capetele de acuzare.

– Bună dimineața, doamnă Welton.

– Bună dimineața.

A rostit aceste două cuvinte ca și cum ar fi vrut să spună *Te rog, nu-mi face rău*. Însă toată lumea din sala de tribunal știa că misiunea mea era să îi fac rău azi și, prin urmare, să distrug acțiunea acuzării împotriva clientului meu, Leonard Watts. Femeia avea în jur de șaiszeci de ani și părea foarte autoritară. Nu lăsa impresia că ar fi fragilă, dar trebuia să sper că totuși era.

Welton era o casnică din Beverly Hills și una dintre cele trei victime agresate și jefuite într-o serie de infracțiuni comise înaintea Crăciunului, ceea ce dusese la formularea a nouă capete de acuzare împotriva lui Watts. Poliția îl etichetase deja drept „Banditul specialist în ciocniri ușoare“, un hoț violent, care își urmărea victimele ieșind din mall-uri, le ciocnea mașinile la intersecții semaforizate din cartierele rezidențiale, iar apoi, când ele coborau ca să evalueze daunele, el le fura vehiculele sub amenințarea armei. Apoi amaneta sau vindea toate bunurile lor, păstra banii și le ducea mașinile la ateliere de dezmembrări din Valley.

Însă toate aceste lucruri erau presupuse, bazându-se pe faptul că o persoană îl identificase pe Leonard Watts în fața unui juriu drept făptaș. Asta o făcea pe Claire Welton să devină atât de importantă ca martor-cheie la proces. Era singura dintre cele trei victime care arătase spre Watts în fața juriului și susținea fără niciun echivoc că el era acel bărbat, că el făptuise totul. Ea era cel de-al treilea martor prezentat de acuzare în decurs de două zile, însă, în ceea ce mă privea, ea era singurul martor. Era popicul numărul unu. Iar dacă aruncam bila din unghiul potrivit, toate celelalte popice aveau să se prăbușească odată cu ea.

Trebuia să inventez o lovitură, altfel jurații care urmăreau desfășurarea lucrurilor aveau să-l trimită pe Leonard la închisoare pentru multă vreme.

M-am apropiat de boxa martorilor având în mână o singură foaie de hârtie. Am prezentat-o drept procesul-verbal original privind infracțiunea, redactat de ofițerul din brigada de patrulă, care a răspuns primul la apelul de urgență făcut de Claire Welton de pe un telefon împrumutat de la cineva, după ce se petrecuseră atacul și furtul mașinii. Acest document făcea deja parte din probele acuzării. După ce i-l prezentasem și îl promisem înapoi de la judecător, l-am așezat pe bara din fața boxei martorilor. În timp ce am făcut asta, Welton s-a îndepărtat de mine. Am fost convins că și mai toți jurații observaseră gestul ei.

Am formulat prima întrebare în timp ce mă întorceam la pupitrul dintre mesele acuzării și apărării.

– Doamnă Welton, aveți acolo procesul-verbal original privind infracțiunea, întocmit în ziua aceluia nefericit incident în care ați fost victimă. Vă amintiți că ați vorbit cu polițistul care sosise ca să acorde ajutor?

– Da, bineînțeles.

– I-ați spus ce se întâmplase, corect?

– Da, încă eram șocată de...

– Dar i-ați povestit ce se întâmplase, pentru ca el să poată face procesul-verbal privind bărbatul care vă prădase și vă luase mașina, adevărat?

– Da.

– Acela a fost polițistul Corbin, corect?

– Așa cred. Nu-mi amintesc numele lui, dar așa scrie în procesul-verbal.

– Dar vă amintiți că i-ați spus ofițerului ce se întâmplase, adevărat?

– Da.

– Iar el a scris un rezumat al celor declarate de dumneavoastră, corect?

– Da.

– Și chiar v-a rugat să citiți procesul-verbal și să îl semnați, da?

– Da, dar eram foarte agitată.

– A dumneavoastră este semnătura din partea de jos a procesului-verbal?

– Da.

– Doamnă Welton, vreți să citiți juriului ceea ce a scris ofițerul Corbin după ce a discutat cu dumneavoastră?

Welton a șovăit în timp ce a examinat documentul, după care s-a pregătit să îl citească.

Procurorul Kristina Medina a profitat de acel moment de pauză pentru a se ridica în picioare și a formula obiecții.

– Onorată instanță, fie că martorul a semnat ori nu procesul-verbal redactat de polițist, avocatul apărării încearcă în continuare să discrediteze mărturia acesteia în baza unui înscris care nu este întocmit de ea. Obiectăm.

Judecătorul Michael Siebecker a strâns din pleoape și s-a întors către mine.

– Domnule judecător, prin semnarea procesului-verbal, martorul a recunoscut acea formulare. Este vorba de o consemnare la fața locului a lucrurilor pe care și le-a amintit martorul, de aceea, jurații ar trebui să audă textul.

Siebecker a respins obiecția și i-a cerut doamnei Welton să citească procesul-verbal semnat de ea. În cele din urmă, ea a consimțit.

– „Victima a declarat că a oprit la intersecția dintre străzile Camden și Elevado și imediat după aceea, mașina i-a fost lovită din spate de o altă mașină care a parcat apoi lângă trotuar. Când doamna a deschis portiera ca să coboare pentru a evalua daunele, a fost întâmpinată de un bărbat de culoare, cu VA între treizeci și treizeci și cinci de ani“ – nu știu ce înseamnă VA.

– Vârstă aproximativă, am precizat eu. Continuați să citiți, vă rog.

– „A prins-o de păr și a scos-o târâș din mașină, silind-o să se întindă pe jos în mijlocul străzii. A ațintit un pistol de culoare neagră, cu țeavă scurtă, spre fața ei și i-a spus că o împușcă dacă face vreo mișcare sau dacă țipă. Apoi, suspectul s-a urcat rapid în mașina ei și a pornit spre nord, urmat de mașina care o lovise din spate. Victima nu a putut oferi nicio...“

Am așteptat, dar ea nu a terminat de citit fraza.

– Onorată instanță, vreți să îi cereți martorei să citească procesul-verbal până la capăt, așa cum a fost el întocmit în ziua incidentului?

– Doamnă Welton, a spus judecătorul Siebecker cu glas cântat. Vă rog să continuați citirea întregului document.

– Domnule judecător, dar nu este în întregime ceea ce am spus eu.

– Doamnă Welton, a spus judecătorul cu glas apăsător. Citiți *tot* procesul-verbal, așa cum v-a rugat avocatul apărării.

– „În aceste momente, victima nu a putut oferi o descriere mai precisă a suspectului.“

– Vă mulțumesc, doamnă Welton, am spus eu. Iată, deși nu ați putut descrie mai bine suspectul, ați reușit încă dintru început să descrieți în amănunt arma pe care a folosit-o, adevărat?

– Nu știu cât de amănunțit am descris pistolul. L-a îndreptat spre fața mea, astfel că l-am văzut bine și de aceea l-am putut descrie. Ofițerul m-a ajutat, explicându-mi care este deosebirea dintre un revolver și alt tip de armă. Cred că se cheamă pistol automat.

– Și ați putut descrie tipul de armă, culoarea ei și chiar lungimea țevii.

– Nu sunt negre toate armele?

– Doamnă Welton, acum eu sunt cel care pune întrebări.

– Păi, ofițerul mi-a pus multe întrebări despre arma aceea.

– Însă nu l-ați putut descrie pe bărbatul care a ațintit arma spre dumneavoastră, și totuși, două ore mai târziu, ați ales fața lui dintr-o prezentare de fotografii. Am înțeles corect, doamnă Welton?

– Trebuie să înțelegeți un lucru. L-am văzut pe bărbatul care m-a jefuit și a îndreptat arma spre mine. Capacitatea mea de a-l descrie și de a-l recunoaște sunt două chestiuni diferite. Când am văzut fotografia, mi-am dat seama că el era, după cum sunt sigură că e vorba de bărbatul care stă la masa aceea.

M-am întors spre judecător.

– Onorată instanță, aș dori să se consemneze că martorul nu răspunde la întrebări.

Medina s-a ridicat.

– Domnule judecător, avocatul apărării face declarații generale în așa-zisele întrebări pe care le formulează. El a declarat că martorul nu răspunde la întrebări. Moțiunea aceasta nu are fundament.

– Moțiunea se respinge, s-a grăbit să spună judecătorul. Următoarea întrebare, domnule Haller, și ea să fie una adevărată.

Așa am procedat, și m-am străduit. În următoarele douăzeci de minute, am bombardat-o pe Claire Welton cu întrebări privind identificarea clientului meu drept agresorul ei. Am întrebat-o câți bărbați de culoare cunoscute de când trăia în Beverly Hills și de câte ori deschisese ușa când se pusese problema identificării interrasiale. Totul în zadar. Nu am reușit nicidecum să îi zdruncin hotărârea sau convingerea ei că Leonard Watts era omul care o jefuise. În acest timp, a părut că și-a recăpătat unul dintre lucrurile despre care spusese că le pierduse după jaf. Încrederea în sine. Cu cât am presat-o mai mult, cu atât mai mult a părut să reziste sub atacurile mele verbale și să le respingă. Spre sfârșit, a devenit de neclintit ca o stâncă. Felul în care îl identificase pe clientul meu continua să stea în picioare. Iar eu aruncașem o bilă cu manta.

I-am spus judecătorului că nu mai aveam întrebări și m-am întors la masa apărării. Medina i-a spus judecătorului că avea de făcut unele corecții și mi-am dat seama că îi va pune lui Welton o serie de întrebări care nu vor face decât să întărească modul în care ea îl identificase pe Watts. Când m-am lăsat ușor pe scaun alături de el, Watts m-a privit cercetător, căutând semne de speranță.

– Ei bine, i-am spus în șoaptă. Asta e. Suntem terminați.

S-a îndepărtat de mine, de parcă ar fi fost respins de mirosul răsuflării mele sau de cuvintele mele, ori de ambele.

– Suntem? a întrebat el.

A rostit cuvântul suficient de tare ca să o întrerupă pe Medina, care s-a întors și s-a uitat spre masa apărării. Mi-am întins palmele cu degetele desfăcute, într-un îndemn la calm și am articulat din buze: *Potoleşte-te*.

– Să mă potolesc? a spus el cu voce tare. N-am de gând să mă potolesc. Mi-ai spus că ești călare pe situație și că nu vor fi deloc probleme.

– *Domnule Haller*, s-a răstit judecătorul la mine. Calmați-vă clientul, vă rog, altfel va trebui să...

Watts nu a mai așteptat să audă ce avea de spus judecătorul drept amenințare. S-a aruncat cu totul peste mine, lovindu-mă ca un apărător de fotbal american care încearcă să împiedice lansarea unei pase. Scaunul pe care stăteam s-a răsturnat, astfel că ne-am prăvălit amândoi pe podea, la picioarele procurorului Medina, care a sărit în lateral ca să nu fie lovită când Watts și-a retras brațul drept în spate. Eu zăceam pe partea stângă pe podea și aveam brațul drept prins sub corpul lui Watts. Am reușit să ridic mâna stângă și am parat pumnul care îmi țintea fața. Asta nu a făcut decât să atenueze intrucâtva forța loviturii. Pumnul lui a propulsat mâna mea în falcă.

Am auzit ca prin vis strigătele și agitația din jurul meu. Watts și-a retras din nou mâna, pregătindu-se să îmi mai administreze un pumn. Însă gardienii tribunalului l-au imobilizat înainte de a apuca să mă lovească. L-au placat în grup, iar în inerția mișcării lor l-au smuls pe Watts de pe mine, făcându-l să ajungă pe podea, în fața meselor celor două părți.

Totul a părut să se desfășoare cu viteză încetinită. Judecătorul răcnea comenzi pe care nu le auzea nimeni. Medina și grefierul se îndepărtau de acea grămadă. Grefiera de ședință se ridicase înapoia țarcului în care își desfășura activitatea și urmărea totul îngrozită. Watts era cu pieptul la pământ, iar un gardian avea o mână pe capul lui, silindu-l să stea cu el lipit de podea. Pe fața lui a apărut un zâmbet ciudat în timp ce era încătușat cu mâinile la spate.

După câteva momente, totul se încheiase.

– Gardieni, scoateți suspectul din sala de judecată! a spus Siebecker cu glas poruncitor.

Watts a fost dus târâș la ușa de oțel dintr-o latură a sălii de judecată până la celula de reținere folosită pentru găzduirea acuzaților arestați. Eu am rămas în șezut pe podea și am evaluat daunele. Aveam gust de sânge în gură și pe dinți, dar și pe cămașa albă, scrobită, pe care o purtam. Cravata mea ajunsese pe podea, sub masa